libro de bello gallico, Heluetij locũ eligerẽt quem ex omni gallia oportuniſſimũ ac fructuoſiſſimũ iudicaſſent: reliquaſq; ciuitates ſtipẽdiarias haberẽt: q̄ alio noĩe vectigales nũcupant. q̄re vulg⁹ ſemidoctũ hallucinat/exiſtimãs ſtipẽdiarios, dici milites/q̄ ſtipẽdiũ accipiũt: cũ tales, ꝓprio vocabulo mercẽnarij ſeu erarij milites dicãt. q̄s ſuo vocabulo ſtipẽdioſos vocat. Vegeti⁹. at nõ eũ in h̄ ſatis recipi exiſtimo, q̄s etiã aliq̄ ſtipẽdiatos nũcupãt: qḋ an bñ: viderint ipi, ego em̃ apḋ veteres nunq̄ legi.

¶ Supplices libelli ſunt quos vulgus indoctũ vulgo ſupplicatiões appellat: de quib⁹ marcialis.

T

¶ Turca eſſine aſpiratiõe, eſt gẽs illa mahometica/ pp̄lo chriſtiano inimiciſſima, & eſt ge. cõis. Caue ne dicas turcus. nõ em̃ ſic loquunt̄ docti & vetuſtatis cultores. Audiam⁹ q̄d dicat vir doctiſſim⁹ Georgi⁹ merula Alexãdrin⁹ cõ͂ philelphũ ita ſcribẽs. Frãciſcus philelph⁹ lingue nõ min⁹ licẽtis q̄z i eruditꝫ in q̄dã ep̄la ad bernardũ iuſtinianũ, me taxat acerbius: q̄ ad vos ſcribẽs Turcas, nõ turcos/ appellarim: nimis petulãs/ ne dicã temerarius eſt philelph⁹ niſi mag̃ ꝑ longã etatẽ delirat: verbũ dãnat quo priſci geographi vtunt̄: credo/ q̄ ſemꝑ fuit rare lectiõis et indiligẽtis: apḋ quẽ fere nullã veterꝫ doctrine obſeruationẽ inueniẽs: legat nr̃ cenſor/ põponiũ melã q̄ ꝓxime mare euxinũ/ et paludẽ meoticã/ turcarꝫ gentẽ venatõib⁹ deditã ponit: nec ratio declinatiõis aduerſat̄: vt em̃ Scytha/ geta/ dalmata: & id gen⁹ deſinẽtie m̃lta, ſic turca declinabit̄: nos veterꝫ auctoritate nixi priſcas appellatiões gẽtib⁹ & pp̄lis dam⁹: At hic iportune lectionis mgr̃ noua noĭa/ & voces barbaras/ ſcribere nõ veretur: Hec ille; Turcas inſuꝑ ponit, nõ turcos. Plini. lib. vi. natural' hiſtorie circa meotim paludẽ. Adde q̄ ples noĭant hos teucros: q̄ḋ apte dãnat eneas ſylui⁹, i q̄dã orone dicẽs: abſit gentẽ turpiſſimã turcarꝫ. ſ. noĭari teucros: cũ teucri ſint troiani, a q̄b⁹ troiani & romani originẽ trahũt: ad qḋ alludit valla: nã i ea aſia (inq̄t) q̄ eſt tertia ꝑs orb' terrarꝫ regio q̄dã ẽ eodẽ noĭe/ quã Turchiã nunc vocãt, nõ aũt/ vt q̄dã/ teucriã. Adde h̄ etiã obiter me apḋ idoneos repire Mahumet, nõ machomet. vt vulgo ſcp̄tũ repio: ni

¶ Trapezite grece latino vocabulo (nihil tñ certũ afferre poſſũ.) argẽtarij vocant̄, q̄s vulg⁹ cãpſores/ vocat: nec cãbiũ bonũ voca

bulū: ſʒ argētaria, ꝛ trapezite, nō ſunt illi minutuli (vt ita loq̄r) cā-
pſores, ſꝫ pecunias ſolū ꝑmutāt: ſʒ q̄ multoꝝ acceptas pecunias
cuſtodiūt, cū opus fuerit reddituri: Minuti aūt illi a nr̄is nū-
mularij vel mēſarij a grecis collyuiſtę vocātur. teuto. wechſler.
Titul⁹ dr̄ a tuēdo ꝛ tuitādo; qꝺ ſua cuiqꝫ geſta opaqꝫ tituli tue-
ant, grāmatiſte (q̄s bachātes vocam⁹) dicūt ꝛ blaterāt mera de-
liramēta. Titul⁹ dr̄ a titan grece qꝺ eſt ſol latinę: q2 ſicut ſol illu
minat totū orbē, ita titul⁹ totū libꝝ. Tu ſine eos ſomniare ꝛ de-
lirare, ſeq̄re id qꝺ ex varijs p̄ſtantiū viroꝝ libris colligi dat. Uñ
ꝛ feſt⁹ pōpei⁹ dicit, tituli milites appellant, q̄ſi tutuli, q2 patriam
tuerent: vñ ꝛ titi p̄nomē ortū ē. Et Marcial: vnū de titulo tolle
re iota potes: h̄ manifeſte poteris intelligere titulus q̄ſi tutul⁹.
Totaliter ego nunq̄ꝫ legi apud ꝓbatos auctores.
Tigla ē piſcis, quē vulgo barbonē vocāt, vt dicit ꝑot⁹. Beroal-
dus aūt mulos piſces, vulg⁹ vernacl'a lingua barbones vocat
nāqꝫ auctore plinio, barba gemīa inſigniunt i inferiori labro.
Tētigo ē prurit⁹ libidinis: q̄ virilia extēdunt. Uirgi. Turpe
qdē dictu ſʒ ſi tentigine rūpat, nr̄i male vtunt h̄ vocabulo.
Tormēta ſūt inſtrumēta bellica ad diruēda opida, euertēda ſ
qꝫ vrbes, ſic dicta: q2 tela torq̄ant, h̄ ē gyro celeri ſaxa rotēt iaciāt
ꝛ emittāt. Cicero. vij. antoniaꝝ: q̄d ille faceret inducias añ con
ſules ociōſqꝫ legatoꝝ tormētis mutinā verberauit. Et Seneca
naturaliū q̄ſtionū lib. ij. nubiū intra ſe cōpreſſaꝝ anguſtię me-
diū ſpiritū emittūt, h̄ ipo inflāmat ac tormēti mō ejiciūt.
Theodoros vide de d in compoſitis a doros.
Truſile qꝺ nr̄i accipiūt ꝓ quodā genere gladij. teuto. ein deg
ego nunq̄ꝫ legi nec puto eſſe latinū.
Truffa ꝛ truffare verbū, quibus noſtri vtunt, nunq̄ꝫ legi apꝺ
latinos.
Text⁹ ꝓ exēplari (vt dicit Beorgi⁹ merula) nemo niſi indoct⁹
ꝛ plene barbarus dicit. Et in alio loco dicit idē Beorgius. Naz
dic q̄ſo quis veteꝝ aut dixit textus, aut ſcripſit: Frāciſcus phil-
phus i epl'a q̄dā ad Sarolū braтenſem ſcripſit textus; quod ſi
bene ꝗſpe viderit: textū tñ inuenim⁹ in neutro. Quintilian⁹ in
ix. inſti. illud textum dicendi. i. compoſitio. Item contextus di
citur idē in. xi. nō interrūpendus eſt contextus. Ita etiam ac-

cipit Hierony. ſup epl'am. ad Titũ diligẽter attẽde textũ ⁊ ordi
nẽ lectiõis vt etiã lib. iij: ſup epl'a ad Epheſios videt̃ huc vſq̧
mihi extra ꝓpoſitũ ⁊ ꝯſeq̃ntiam textũq̧ ordinis intuliſſe.

¶ Teſſere vulgo wyrffel: q̃ alio noie q̃drãtalia dicunt̃ grece ꝟo
cubi. Nã ſex habet latera: ⁊ ſeptẽ habet puncta, vt cũq̧ ſteterit ea
oppoſitio. Talus ꝟo qui grece dicit̃ aſtragulus non ſignificat
wyrffel: vt apd̃ nos habet̃: nã habet q̃ttuor tm̃ latera: ⁊ p vario
iactu varia puncta dat. At teſſera etiã dicit̃ p̄ceptũ duc̃ quo vl'
ad aliqd̃ op⁹ vel ad bellũ mouet̃ exercitus.

¶ Toties ⁊ q̃ties ſcribi debẽt, nõ q̃tiens vel totiẽs, vt tradit pri-
ſcian⁹: Sic em̃ dicit Caper grãmatic⁹: ſine n ſcribẽda ſũt: mili-
es cẽties decies q̃ties toties: pari em̃ rõne ſicut nemo dicit mili
ens vel deciẽs, ⁊ ſic de ſilib⁹. ita nec q̃tiẽs totiẽs: nr̃e huic opinio
ni ſuffragat̃. Angel⁹ politian⁹: h̃ aĩaduerte nõ latine dici mileſi
es ſicut mos eſt indoctoꝝ ſ; milies. Itẽ dicẽdũ nouies a nouẽ
nõ nonies: nec itẽ dicim⁹, vnies binies trinies quadries ſed ſe-
mel bis ter quater.

¶ Teſtamentũ vetus ⁊ nouũ / ab idoneis ⁊ elegãtibus ſcriptori
bus d̃; inſtrumentũ vetus vel nouũ, q̃ vtit̃ Hierony. tertulia-
nus ⁊ alij: idẽ tñ etiã vocãt teſtamentũ, ⁊ q̃re dicat̃ teſtamẽtum
reddit rationẽ Lactan. lib. iiij. ca. xx. dicẽs: Moyſes ⁊ idẽ ipi p-
phete legẽ q̃ iudeis data erat: teſtamentũ vocãt: quia niſi teſta
tor mortu⁹ fuerit nec ꝯfirmari teſtamẽtũ poteſt: nec ſciri q̃d ĩ eo
ſcriptum ſit, quia clauſum ⁊ obſignatum eſt.

¶ Thymelicus θυμελικοσ dicit̃ hiſtrio, ſcribitur th aſpirato
⁊ y greco: male aũt de ꝯſecra. diſt. v. ca. nõ miniſtros ſcribit̃: vbi
eſt temelici, cũ ſcribere deberet thymelici: melicus aũt dicit̃ om-
nis poeta muſicus ⁊ lyricus.

V

¶ Vexillũ vel ſignũ Teu. bãner. inde ſignifer qui ſignũ fert, vt
imperij ſignifer, eſt dux noſter wirtenbergẽſis Vdalricus: Ca
ue ne dicas pãneriũ qm̃ latinum non eſt.

¶ Vterus differt ab aluo. Aluus nãq̧ eſt p quã defluũt ſordes
vterus autẽ in quo mulieres ꝯcipiũt, qui ⁊ locia doctoꝝ ib⁹ diſ-
ſertis appellant̃. Cato de re ruſtica. Si mulier locos fouebit:
Varro ait ſic loci muliebres in quib⁹ naſcẽdi inicia ꝯſiſtũt. Ab
imperito autẽ vulgo matrix vocat̃. Cũ matrix ſit femĩa fetus.

1 heffelmos